

Arrest

nr. 277 501 van 16 september 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 11 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KONINGS, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Angolese nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 27 juli 2016, dient op 1 augustus 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 19 januari 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS), waar zij op 11 juni 2021 en vervolgens op 10 september 2021 gehoord wordt, bijgestaan door haar raadsman.

1.3. De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 14 februari 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 14 februari 2022 en die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart over de Angolese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn op X 1993 te X. U verklaart dat u behoort tot de Bakongo etnie. U woonde bij uw moeder en uw stiefvader. U geeft aan dat uw stiefvader u niet goed behandelde.

U ging naar school in Cabinda waar u uw middelbare studies voltooide in 2013. U heeft niet gewerkt in Angola.

Eind 2014, begin 2015 kwam u in contact met de organisatie ADCDH (Associação para o desenvolvimento da cultura dos direitos humanos – 'Vereniging voor de ontwikkeling van de cultuur van de mensenrechten').

Op 14 maart 2015 werd er een mars georganiseerd tegen de corruptie, de mensenrechtenschendingen en het slecht beleid in Cabinda. U had als activiste bij ADCDH jongeren aangemoedigd om aan deze mars deel te nemen. De coördinator van de mars kwam die dag niet opdagen waardoor de mars niet van start ging. Op de ontmoetingsplek verschenen plots militairen. Deze hielden mensen aan. U kon weglopen waardoor u niet gevat werd door de militairen. Toen u onderweg naar huis was, belde uw moeder om u te zeggen dat u werd gezocht. De families van de jongeren die gearresteerd werden door de militairen waren naar u op zoek. Ze waren kwaad omdat u niet was gearresteerd en hun familieleden wel. Uw moeder adviseerde u om niet naar huis te komen. Een voor u onbekende man nam u mee en bracht u naar een huis, naar mensen die u niet kende. U verbleef er een tijdje. U werd er echter ontdekt door familieleden van de gearresteerde jongeren maar u kon weglopen voordat ze u konden tegenhouden. U verhuisde zo vier of vijf keer binnen Cabinda van het ene huis naar het andere. Uiteindelijk werd u ergens in juni 2015 naar Luanda gebracht. Daar leefde u ongeveer een jaar in een sloppenwijk bij een ouder koppel. Ook daar kreeg u te horen dat u werd gevonden door de familieleden van de gearresteerde jongeren. Omdat u niet langer veilig was in Angola, werd besloten om u naar Europa te brengen. U denkt dat de oom van uw moeder, Mwana Popi - u noemde hem uw grootvader - alles had geregeld om uw reis te regelen. Er werd een visum geregeld en onder begeleiding van een man werd u op 3 mei 2015 naar Portugal gebracht. In Portugal werd u gecontroleerd in de luchthaven en moest u uw reismotief toelichten. Omdat u iemand in Portugal kon contacteren, mocht u uiteindelijk de luchthaven verlaten. De man waarmee u reisde bracht u vervolgens naar België.

Op 1 augustus 2016 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische asielinstantie. U meldde u aan onder een andere naam en geboortedatum. Na confrontatie met de gegevens uit de visumdatabase, paste u uw verklaringen i.v.m. uw identiteit aan.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw lidkaart ADCDH, met nr. 003127031CAD032 uitgegeven op 10 maart 2016 en een verklaring van de voorzitter van ADCDH, Alexandre Kuanga Nsito dd. 28 april 2016. Na uw persoonlijke onderhoud werden enkele opmerkingen over de nota's van het persoonlijk onderhoud overgemaakt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Voor aanvang van het persoonlijk onderhoud op 11 juni 2021 gaf u aan dat u pijn heeft aan een litteken van een operatie. Toen de protection officer (verder PO) u daarop vroeg of u zich in staat achtte om het persoonlijk onderhoud te starten, gaf u aan van wel (zie notities CGVS dd 11/06/2021, p 2). Ook toen tijdens het persoonlijk onderhoud opgemerkt werd dat u pijn had en u gevraagd werd of het goed ging met u, gaf u aan dat er verder kan worden gegaan met het persoonlijk onderhoud (zie notities CGVS dd 11/06/2021, p 7). Toen bij aanvang van de pauze in het persoonlijk onderhoud bleek dat u moeilijk tot niet kon rechtstaan omwille van pijn aan een wonde van een buikoperatie die u had ondergaan, werd medische assistentie ingeroepen en werd u naar het ziekenhuis gebracht. Uit een medisch attest, opgemaakt door dr. Buysse Wesley dd 29/06/2021, bleek dat u zich omwille van medische redenen niet vóór 31 augustus 2021 naar het CGVS zou kunnen begeven. U werd daarom pas op 10 september 2021 uitgenodigd voor

een tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd gepeild naar uw medische toestand en werd aangegeven dat u op elk moment het gehoor kan stoppen indien u zich niet goed zou voelen. U gaf aan dat u in de mogelijkheid was om het persoonlijk onderhoud te voeren (zie notities CGVS dd 10/09/2021, p 2-3).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart dat u Angola heeft verlaten omdat u wordt gezocht door de families van de gearresteerde jongeren die u zou hebben gemotiveerd om deel te nemen aan de mars op 14 maart 2015. U vreest daarnaast ook de Angolese overheid omdat u mensen zou opruien tot rebellie. (zie notities CGVS dd 11/06/2021 p. 19)

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u verschillende asielinstanties intentioneel heeft misleid.

Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) dat u op de luchthaven in **Portugal** werd gecontroleerd en ondervraagd werd over uw plannen in Portugal (zie Verklaring DVZ, vraag 35, ingevuld door de DVZ op 04/08/2016). U heeft met uw verklaringen doelbewust de Portugese asielinstanties om de tuin geleid over de motieven van uw reis naar Portugal. De leugenachtige verklaringen die u aldaar aflegde, vormen een eerste negatieve indicatie op de geloofwaardigheid van uw relaas. Van een verzoekster om internationale bescherming die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming kan immers redelijkerwijs worden aangenomen dat ze onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer ze daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u dit intentioneel nalaat bij de Portugese overheid vormt een ernstige contra-indicatie van de geloofwaardigheid van uw problemen, minstens de ernst, van uw voorgehouden nood aan internationale bescherming.

U verklaart dat de man waarmee u reisde u had gezegd dat u in Portugal ook gevaar zou lopen (zie notities CGVS dd 11/06/2021, p 10). Hij zei u dat het in Portugal niet veilig zou zijn omdat er ook familieleden van de aangehouden jongeren woonden (zie notities CGVS dd 11/06/2021, p 18). Echter, uw verklaringen dat u omwille van de nauwe band tussen Portugal en Angola geen verzoek om internationale bescherming indiende, getuigen evenmin van een werkelijke vrees in uwe hoofden. U toont niet aan dat Portugal personen van Angola negatief zou bejegenen in het kader van een verzoek om internationale bescherming en dat de Portugese autoriteiten u niet zouden kunnen beschermen tegen deze vermeende familieleden, als die er al zouden verblijven. Van iemand die haar land ontvlucht omwille van een vrees voor vervolging kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij zich zo snel mogelijk in veiligheid brengt en dus ook onmiddellijk de bescherming van de autoriteiten inroept van zodra dit mogelijk is. De vaststelling dat u zelf kiest waar u een verzoek om internationale bescherming indient, strookt hoegenaamd niet met een ernstige vrees voor vervolging.

Voorts moet worden opgemerkt dat u bij uw initiële verzoek om internationale bescherming **in België verklaarde dat u minderjarig was**, u geboren bent op **17 mei 2000** en uw naam **Zau, Angela de Belem** is. U verklaarde tevens dat uw vader overleden was in 2005 en uw moeder in juni 2016 (zie Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Na confrontatie met de visumgegevens gaf u echter toe dat u meerderjarig bent, u geboren bent op 15 maart 1993 en uw naam Luemba Bethleme Joana Nsasi is (zie Verklaring DVZ vraag 1, 2 en 3, opgemaakt op 4/08/2016). Wederom kunnen er ernstige vraagtekens worden gezet bij de verkeerde informatie die u de asielinstanties trachtte op te spelden. Van iemand die een gegronde vrees voor vervolging heeft, kan immers worden verwacht dat deze onmiddellijk de correcte informatie geeft aan de asielinstanties, zeker betreffende basisidentiteitsgegevens zoals naam en leeftijd. **Dat u leugenachtige verklaringen heeft afgelegd en heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden door ten onrechte te verklaren minderjarig te zijn en zelfs een andere naam op te geven, vormt een verdere negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen.**

Voorts kunnen er ernstige bedenkingen worden geplaatst bij uw **verklaringen over de persoon die uw reis zou hebben georganiseerd.**

Zo verklaart u op 1 augustus 2016 bij uw initiële verzoek bij de DVZ dat **uw tante uw reis had georganiseerd** (zie Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, vraag ivm traject, interceptie en verblijf). Op 4 augustus 2016 verklaart u dat uw reis werd **betaald door medewerkers van een mensenrechtenorganisatie** (zie Verklaring DVZ, vraag 36, ingevuld op 4/08/2016 door de DVZ). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat u **niet wist wie uw reis had georganiseerd** en dat eender wie u kan geholpen hebben. U geeft vervolgens aan dat de oom van uw moeder, M.P., u wellicht heeft geholpen. Deze man zou actief zijn binnen FLEC (zie notities CGVS dd. 10/09/2021, p 8-9). U slaagt er echter geenszins in om te verklaren waarom u ervan uitgaat dat M.P. u zou hebben geholpen bij uw vlucht. Uw verklaringen gaan niet verder dan boute beweringen over zijn betrokkenheid bij uw vlucht uit Angola. U verklaart er dat M.P. commandant is bij FLEC en dat het zeker is dat hij contacten heeft. U geeft vervolgens aan dat u denk dat hij het is – die u heeft geholpen – maar dat men het u nooit heeft verteld (zie notities CGVS dd 10/09/2021, p 9).

Uw incoherente en vage verklaringen over de persoon die u geholpen zou hebben het land te verlaten, werpen wederom een negatieve indicatie op de geloofwaardigheid van uw verzoek om internationale bescherming.

Tevens kan worden opgemerkt dat u verschillende visumaanvragen heeft ingediend alvorens u uiteindelijk een visum werd uitgereikt. Zo vroeg u op **7 augustus 2014** een visum voor Portugal. Deze aanvraag werd geweigerd. U probeerde opnieuw op **25 november 2014**, maar ook deze aanvraag werd geweigerd. Op **17 november 2015** probeert u voor de derde keer om een visum te verkrijgen bij de Portugese ambassade in Luanda, maar ook deze aanvraag werd geweigerd. Het was pas toen u voor de vierde keer een visumaanvraag indiende op **5 februari 2016**, dat deze werd geaccepteerd. (zie informatie in het administratief dossier). U verklaart dat u in het verleden een visum aanvroeg om samen met uw moeder een reis te maken na uw secundair onderwijs maar dat u deze reis nooit heeft gemaakt (zie notities CGVS dd 10/09/2021, p 12). Het is verwonderlijk dat u hierbij alleen aanhaalt dat u in 2014 een visumaanvraag heeft ingediend. In november 2015, wanneer u volgens uw verklaringen ondergedoken zou zijn geweest (u ging niet naar huis van 14 maart 2015 tot bij uw vertrek in mei 2016 – zie notities CGVS 11/06/2021, p 19), diende u immers ook een visumaanvraag in. **Ook deze verklaringen over uw visumaanvragen maken dat er ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de waarachtigheid van uw verzoek om internationale bescherming.**

Verder kunnen er ernstige bedenkingen worden gemaakt bij uw verklaringen over de aanhoudingen die zouden zijn gebeurd naar aanleiding van de manifestatie van 14 maart 2015.

U verklaart immers dat er nog steeds mensen zijn opgesloten die u had aangemoedigd om deel te nemen aan de manifestatie (zie notities CGVS dd 10/09/2021, p 19). Uit informatie die werd toegevoegd aan de blauwe map blijkt dat er inderdaad op 14 maart 2015 een mars werd georganiseerd in Cabinda. Nog voor de mars van start kon gaan werden drie mensen gearresteerd; Marcos Mavungo, Arao Temp en Manuel Biongo. Uit de geconsulteerde toonaangevende en betrouwbare mensenrechtenrapporten **bleekt niet dat er in maart 2015 massa arrestaties gebeurden naar aanleiding van deze manifestatie**. U verklaart echter dat er **meer dan achtentwintig jongeren** zijn gearresteerd en dat deze tot op heden niet zijn vrijgelaten (zie notities CGVS dd 10/09/2021, p 19, p 21). Echter, u legt geen enkele vorm van bewijs neer die deze blote bewering kan ondersteunen. **Gezien er geen informatie wordt teruggevonden over deze vermeende arrestaties waarvan u verklaart dat ze de aanleiding zijn voor uw vertrek, kan er geen geloof worden gehecht aan uw vermeende betrokkenheid bij deze manifestatie. Aangezien er geen massa arrestaties gebeurden, kunnen de familieleden u ook niet viseren.**

Tevens kan worden opgemerkt dat u niet aannemelijk kan maken dat u daadwerkelijk bij de mensenrechtenorganisatie ADCDH betrokken was, laat staan dat u enig engagement had bij deze manifestatie.

Zo verklaart u opmerkelijk genoeg dat ADCDH niet op de hoogte was van uw vermeende problemen toen u in Angola verbleef (zie notities CGVS dd 10/09/2021, p 19, p 21) wat verwonderlijk is gezien uw **lidkaart** van ADCDH met nr 003127031CA032, werd uitgegeven op 10 maart 2016, wanneer u was ondergedoken in Luanda. U verklaart dat u met de voorzitter van ADCDH in contact stond toen u nog in Angola verbleef (zie notities CGVS dd 10/09/2021, p 15). Wanneer u werd gevraagd of u hem had ingelicht over uw problemen, zegt u dat u het hem niet heeft verteld. Wanneer u werd gevraagd waarom niet, aangezien hij als voorzitter van de organisatie de families eventueel zou kunnen sussen, zegt u, weinig zeggend dat u het **'daarom'** niet heeft gezegd. U geeft aan dat u het wenste te vergeten (zie notities CGVS dd 10/09/2021, p 21-22). Echter, indien u omwille van problemen uw land van oorsprong zou hebben

verlaten, is het niet aannemelijk dat u niet eerst al het mogelijke doet om uw problemen in uw land op te lossen. Dat u de voorzitter van de organisatie, waarmee u in contact zou staan en die een lidkaart uitreikt, hier niet van op de hoogte brengt, vormt wederom een negatieve indicatie op de geloofwaardigheid van uw relaas. Uw post-factum verklaringen die u formuleerde in uw opmerkingen bij het persoonlijk onderhoud zijnde dat u met de voorzitter niet had gepraat over de mars omdat hij hiervan op de hoogte zou zijn via uw familie en andere mensen en omdat u probeerde verder te gaan met uw leven, kunnen niet verantwoorden dat u geen hulp in riep en hem zelfs niet informeerde over uw vermeende problemen (zie informatie toegevoegd aan de groene map). Immers, indien u werkelijk zou vrezen voor uw leven en indien u werkelijk in contact zou staan met de voorzitter van de organisatie, kan van u worden verwacht dat u de situatie aankaart. Uw houding; dat u rekende op uw familie terwijl u zelf contacten had of dat u uw leven wilde heropnemen, stroken geenszins met de door u voorgehouden vrees wat wederom uw geloofwaardigheid te niet doet.

U legt tevens een **verklaring** van de voorzitter van ADCDH, Alexandre Kuanga Nsito, neer (zie informatie toegevoegd aan de groene map). Het is wel zeer merkwaardig dat uw voorzitter in zijn verklaringen aangeeft dat u de verantwoordelijke was van **de logistiek van de manifestatie en dat u folders in uw bezit had**. Echter, volgens uw verklaringen wordt u gevisieerd door de families omdat u de jongeren zou hebben gemotiveerd om deel te nemen aan de manifestatie (zie notities CGVS dd 11/06/2021, p 17). U haalt nergens aan dat u iets te maken had met de logistieke organisatie van de mars of dat u folders zou hebben gehad. U zegt alleen dat u jongeren had gemotiveerd om aan de mars deel te nemen (zie notities CGVS dd 11/06/2021, p 17). Uw verklaringen stroken bijgevolg niet met de getuigenis van de voorzitter van ADCDH wat wederom een knauw geeft aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast geeft de voorzitter in zijn verklaringen aan dat u er eveneens van werd **verdacht om aanhanger te zijn van FLEC-FAC omdat u verwant zou zijn van Mwana Popi**. Ook deze getuigenis van de voorzitter van ADCDH komt niet overeen met uw verklaringen. U geeft immers aan dat u denkt dat Mwana Popi u heeft geholpen om u te verstoppen, maar u geeft niet aan dat u omwille van zijn activiteiten zou gevisieerd worden. Wanneer u immers expliciet wordt gevraagd om zo concreet mogelijk de redenen te vertellen waarom u Angola heeft verlaten en dat het daarbij belangrijk is dat u een volledig beeld schept van wat er in Angola is gebeurd en waarom u besloot om uw land te verlaten, u geenszins aanhaalt dat u enige vrees heeft omwille van de activiteiten van Mwana Popi (zie notities CGVS dd 11/06/2021, p 19). U haalt alleen aan dat u denkt dat Mwana Popi u heeft geholpen om u te verstoppen voor de families van de gearresteerde jongeren. Ook hier blijft u bij blote beweringen en kan u geenszins aannemelijk maken dat Mwana Popi enige invloed heeft op de redenen waarom u zou vervolgd worden in Angola. Uw post-factum verklaring die u formuleert bij uw opmerkingen bij het persoonlijk onderhoud (zie informatie toegevoegd aan de groene map), kan dit niet wijzigen (cfr. Infra).

Verder kan worden opgemerkt dat uw kennis over Mwana Popi wel erg beperkt is. Zo weet u niet dat er binnen het FLEC verschillende afscheidingen zijn en tot welke Mwana Popi zou behoren. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat hij tot FLEC (Nzita Tiago) behoort. U kan voorts ook niet zeggen over sinds wanneer hij bij FLEC actief is (zie notities CGVS dd 11/09/2021, p 8). U zegt aanvankelijk dat hij aan het hoofd van FLEC staat, dat hij de commandant is. Wanneer u wordt gevraagd of hij dan de president is van FLEC, geeft u aan dat u het niet weet (zie notities CGVS dd 11/09/2021, p 19). **Uw uiterst summiere kennis over Mwana Popi kan geenszins uw verklaringen ondersteunen en doen wederom afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Bovendien haalt u geen vrees aan bij het feit dat u familie zou zijn van Mwana Popi- wat reeds in twijfel werd getrokken.**

Verder blijkt uit niets dat u zou worden gevisieerd indien u zou terugkeren naar Angola. Immers uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat het niet is omdat u van Cabinda bent, dat u zal worden gezien als een lid van FLEC (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map).

U slaagt er geenszins in om de problemen die u zou hebben gehad i.v.m. uw betrokkenheid bij ADCDH en meer bepaald bij de mars van 14 maart 2015 geloofwaardig te maken. U kan geenszins aannemelijk maken dat jongeren werden gearresteerd op 14 maart 2015, laat staan dat u hiervan werd beschuldigd door de families. Daar u uw betrokkenheid niet aannemelijk kan maken, kan er eveneens geen geloof worden gehecht dat de Angolese overheid u hierom zou viseren.

Niet alleen kan er geen geloof worden gehecht aan uw problemen, ook uw **verklaringen over de periode waarin u was ondergedoken** raken kant noch wal. Zoals reeds werd aangehaald, legt u tegenstrijdige verklaringen af over wie u zou hebben geholpen om Angola te verlaten (cfr. Supra).

Verder is het niet aannemelijk dat u verklaart dat u in Luanda zou zijn gevonden (zie notities CGVS dd 10/09/2021, p 25). Indien u werkelijk werd gezocht en gevonden in Luanda, is het wel zeer onwaarschijnlijk dat u in niet diende te verhuizen nadat gekend was dat u was gevonden. Er werd in tegenstelling nog de tijd genomen om een visum te regelen. Indien u werkelijk werd gezocht en gevonden in Luanda is het niet aannemelijk dat u op dezelfde plek bleef wonen. U geeft immers aan dat u, nadat u werd verteld dat u was gevonden er nog enkele dagen of een week verbleef (zie notities CGVS dd 10/09/2021, p 10).

Tot slot haalt u aan dat **uw stiefvader u zou hebben misbruikt tijdens uw jeugd** (zie notities CGVS 10/09/2021, p 13). U geeft aan dat u dit nooit heeft verteld aan uw moeder of dat u in Angola hulp zou hebben gezocht omwille van de situatie. U verklaart verder dat dit niet de reden was waarom u Angola heeft verlaten. U haalt dan ook geen vrees aan omwille van het ondergaan misbruik (zie notities CGVS dd 10/09/2021, p 23).

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer; een originele lidkaart van ADCDH. Deze kaart werd reeds besproken (zie supra). Verder kan worden opgemerkt dat het in Angola mogelijk is, door de jarenlange corruptie die in alle lagen van de samenleving heerst, dat deze via corruptie werd verkregen (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map). Ook de getuigenbrief van de voorzitter werd reeds besproken. De opmerkingen die werden verstuurd door mevr. Stephanie De Kelder, juriste bij het CAW Oost-Vlaanderen over uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zijn niet van die aard om een ander licht te werpen op de gedane vaststellingen. Waar u aanhaalt tijdens het persoonlijk onderhoud van 11 juni 2021 dat u op de vraag 'Kent u mensen bij de FLEC?', antwoordde dat u niemand kende maar dat u dacht dat de vraag was; 'kent u mensen buiten uw familie bij de FLEC?'. Het is wel zeer verwonderlijk dat u dit verkeerd zou hebben begrepen, vooral omdat er helemaal nog niet over uw grootvader werd gesproken. U geeft aan dat u later tijdens het persoonlijk onderhoud heeft verteld dat Mwana Popi bij het FLEC was. Uit de notities blijkt echter dat het pas tijdens het tweede persoonlijk onderhoud naar voor kwam, dat u een connectie met het FLEC had via Mwana Popi. Indien u een vrees zou koesteren jegens de betrokkenheid van uw Mwana Popi bij het FLEC, is het wederom niet aannemelijk dat u uw directe link met het FLEC niet onmiddellijk vernoemde. Verder haalde u tijdens het persoonlijk onderhoud van 10 september 2021 aan dat u niet wist wie u had geholpen om Angola te verlaten. In uw opmerkingen kaart u aan dat het omwille van de connecties van Mwana Popi is dat u in tijdelijke veiligheid werd gebracht en uiteindelijk uit Cabinda kon vluchten. Deze verklaringen zijn echter blote post-factum verklaringen die de geloofwaardigheid niet kunnen goedmaken. Het is immers niet aannemelijk dat u doorheen uw gehele persoonlijk onderhoud aangeeft dat u niet weet wie u heeft geholpen, dat het eender wie kan zijn en dat het kan dat het uw oom is, dat u deze verklaringen plots wijzigt en aangeeft dat het Mwana Popi was. Tot slot geeft u bijkomende toelichtingen over uw contact met Alexandre Kuanga Nsito, de voorzitter van ADCDH. Deze opmerking werd reeds besproken (cfr supra).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekster betoogt dat zij kwetsbaar is, lijdt aan ernstige medische problemen en dat ze nood heeft aan psychologische hulp. Zij legt uit dat zij, hoewel ze na het eerste verhoor werd afgevoerd naar het ziekenhuis, maanden out was en maar liefst 70 dagen niet in staat was om haar woning te verlaten wegens ziekte, al 10 dagen later werd opgeroepen voor een intensief verhoor van 4 uur. Uit de notities van de twee persoonlijke onderhouds blijkt dat zij erg emotioneel was en vaak huilbuien kreeg. Ze stelt als kind misbruikt te zijn geweest door haar stiefvader, wat niet betwist wordt, maar waaromtrent enkel wordt gesteld dat dit niet de reden vormt voor haar vertrek uit Angola, terwijl zij hierdoor ernstige psychologische problemen ondervindt en zij tijdens haar onderhoud geconfronteerd werd met haar nare herinneringen wat haar erg overstuur maakte. Zij meent dat de commissaris-generaal hiermee onvoldoende rekening

heeft gehouden door slechts een paar keer te vragen hoe het gaat en mee te delen dat zij pauzes kon nemen indien zij dit wenste. Zij wijst er op dat er niet alleen gekeken diende te worden naar de procedurele noden, maar dat ook bij de beoordeling ten gronde haar kwetsbaarheid in rekening diende te worden gebracht, waartoe de commissaris-generaal in gebreke zou zijn gebleven. Zij verwijt het CGVS de moeizaamheid van het gehoor en haar instabiliteit niet in kaart te hebben gebracht. Zij wijst erop dat zij psychologisch instabiel is, nood heeft aan psychologische hulp en op heden in therapie is.

Aangaande de geloofwaardigheid wijst verzoekster erop dat zij gehoord werd door de protection officer in de Franse taal omdat de tolk Portugees niet aanwezig kon zijn op het verhoor. De notities werden uiteindelijk naar het Nederlands vertaald. Zij geeft toe dat zij ermee akkoord ging om het verhoor in de Franse taal af te nemen, maar meent dat hierdoor het taalgebruik versimpeld werd.

Zij wijst erop dat zij onder druk van haar smokkelaar moest liegen over haar leeftijd en ware identiteit en dat zij op dat moment nog heel jong was. De smokkelaar zou haar hebben voorgelogen dat Portugal voor Angolezen heel onveilig was gezien de link tussen de landen, waardoor zij in Portugal geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Haar verklaringen omtrent wie haar reis heeft geregeld zouden niet tegenstrijdig zijn waar zij eerst verwees naar haar tante, dan naar een organisatie en dan naar haar oom nu haar oom en tante een koppel vormen en zij behoren tot de FLEC, reden waarom zij verwees naar een 'organisatie'. Zij stelt dat zij van haar familie heeft vernomen dat haar nonkel nog ondergedoken zit in de jungle en zij daarom geen contact meer met hem heeft. Zij wijst erop dat zij duidelijk verklaard heeft dat zij haar documenten voor haar reis niet zelf heeft aangevraagd.

Zij meent wel degelijk aannemelijk te hebben gemaakt dat zij lid is van de organisatie ADCDH. Ze legt uit dat zij een verklaring van de voorzitter van de organisatie alsook een originele lidkaart heeft voorgelegd en zij een enorme kennis heeft over de organisatie, wat genegeerd werd in de beslissing. Ze voegt toe dat zij nog steeds contact heeft met voorzitter A. en zij de organisatie nog financiële steun biedt waar mogelijk. Het is niet omdat haar lidkaart pas in 2016 werd uitgegeven dat zij daarvoor niet effectief betrokken zou zijn geweest bij de organisatie. Dat zij de hulp van A. niet eerder heeft ingeroepen is volgens haar te wijten aan het feit dat zij pas sedert een jaar, vanaf haar tweede interview bij het CGVS, met hem terug contact heeft. Zij herhaalt dat zij na het incident ondergedoken leefde en het moeilijk was om contact op te nemen. M.b.t. haar functie zet zij uiteen dat zij steeds volhard heeft dat zij als activiste mensen aanspoorde om deel te nemen aan manifestaties. De inhoud van de brief van de voorzitter zou hiermee niet strijdig zijn nu het uitdelen van folders perfect kadert in het motiveren van jongeren voor deelname aan de mars.

Uit de COI Focus Angola, jongerenbewegingen d.d. 7.12.2021 blijkt volgens haar dat over de jaren heen onnoemelijk veel activisten gearresteerd werden door de Angolese overheid en dat aangaande Cabinda melding wordt gemaakt van verschillende protesten. Ook blijkt dat er gerapporteerd werd over de mars waarover zij heeft verteld en dat er wel degelijk mensen werden gearresteerd (p. 20 e.v. COI Focus). Zij vervolgt dat er ook na 7 oktober 2021 nog melding wordt gemaakt van incidenten zoals ook vermeld op de officiële website van ADCDH op 1 februari 2022. Zij voegt toe dat niet alle incidenten vermeld worden in de COI focus en er slechts gedocumenteerd werd vanaf maart 2015. Haar relaas zou volledig kaderen binnen de landeninfo en aantonen dat zij de waarheid spreekt.

Zij wijst erop dat er ook een toekomstgerichte beoordeling van haar vrees dient te worden gemaakt en meent haar banden met de ADCDH aannemelijk gemaakt te hebben. Zij benadrukt als jonge activiste kwetsbaar te zijn, te meer nu haar nonkel commandant is van FLEC. Volgens haar werd de nood aan subsidiaire bescherming niet onderzocht rekening houdend met haar specifieke profiel, namelijk dat haar nonkel FLEC commandant is.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster volgende nieuwe stukken

- Artikel "*Cabinda activists detained in Luanda*";
- Artikel "*ADCDH human rights activists detained in Cabinda*";
- Certificaat van onderbreking dd. 29.06.2021

3.2. Op 25 april 2022 maakt de commissaris-generaal de nota “*Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure*” over waarbij de COI Focus Angola, *Authentication des documents officiels* van 28 november 2018 wordt gevoegd.

3.3. Op 29 juni 2022 maakt verzoekster een aanvullende nota over waarin zij stelt dat zij stukken heeft bekomen die haar kwetsbaarheid en haar betrokkenheid bij ADCDH en het feit dat haar nonkel commandant is bij de FLEC aantonen:

- attest huisdokter;
- medisch attest;
- opvolgingsattest UZ Gent;
- psychologisch attest
- verklaring ADCDH + beëdigde vertaling;
- verklaring mevr. C.Z.L. + beëdigde vertaling;
- geldtransfer aan ADCDH

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het asielrelaas van verzoekster kan als volgt worden samengevat. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Angola gezocht te worden door de families van de gearresteerde jongeren die zij had gemotiveerd om deel te nemen aan een protestmars op 14 maart 2015. Daarnaast vreest zij ook de Angolese overheid omdat zij mensen zou hebben aangezet tot rebellie.

In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal ten eerste dat verzoekster verschillende asielinstanties intentioneel heeft misleid. Er wordt gewezen op de leugenachtige verklaringen die verzoekster aflegde op de luchthaven in Portugal omtrent de motieven van haar reis en op het gegeven dat redelijkerwijs van een verzoekster om internationale bescherming kan worden aangenomen dat ze onmiddellijk bij aankomst of in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Vervolgens wijst de commissaris-generaal erop dat verzoekster initieel verklaarde dat zij minderjarig was, geboren op 17/05/2000, de naam Z., A.d.B. draagt, dat haar vader overleden was in 2005 en haar moeder in juni 2016 en zij aldus door haar leugenachtige verklaringen getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden wat een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen. De commissaris-generaal vervolgt dat er bovendien ernstige bedenkingen worden geplaatst bij verzoeksters verklaringen over de persoon die haar reis zou hebben georganiseerd nu verzoekster i) eerst bij de DVZ verklaarde dat haar tante haar reis had georganiseerd; ii) nadien bij de DVZ verklaarde dat haar reis betaald werd door medewerkers van een mensenrechtenorganisatie en iii) vervolgens bij het CGVS verklaarde dat ze niet wist wie haar reis had georganiseerd. Bovendien stelt de commissaris-generaal vast dat bij verzoekster verklaringen omtrent haar visumaanvragen, waarbij onder meer werd opgemerkt dat verzoekster nog een visumaanvraag indiende in de periode waarin zij beweerde ondergedoken te zijn, ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de waarachtigheid van haar verzoek om internationale bescherming.

Ten tweede oordeelt de commissaris-generaal dat er ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt bij verzoeksters verklaringen over de vermeende aanhoudingen naar aanleiding van de manifestatie van 14 maart 2015. Hierbij wordt gesteld dat haar verklaringen omtrent de massa-arrestatie niet overeenstemmen met betrouwbare mensenrechtenrapporten waardoor verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij gevisieerd wordt door familieleden van de gearresteerde jongeren. Daarnaast oordeelt het CGVS dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk betrokken was bij de mensenrechtenorganisatie ADCDH i) nu het ongeloofwaardig is dat zij de voorzitter van die organisatie, waarmee zij nochtans in contact stond toen zij ondergedoken was, niet op de hoogte zou brengen van haar problemen; ii) haar verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud omtrent de inhoud van haar activiteiten bij ADCDH niet stroken met de inhoud van de verklaring opgesteld door de voorzitter van de ADCDH; iii) de verklaring van de voorzitter, dat verzoekster ervan werd verdacht om aanhanger te zijn van FLEC-FAC omdat zij verwant is met M.P., niet overeenkomt met haar eigen verklaring, stellende dat zij denkt dat M.P. haar heeft geholpen om zich te verstoppen en geenszins aangeeft dat zij omwille van zijn activiteiten vervolgd wordt en iv) verzoekster geen vrees heeft aangehaald omwille het feit dat zij familie zou zijn van M.P., zij bovendien weinig informatie kon geven omtrent de FLEC waartoe M.P. behoort en uit niets blijkt dat zij omwille van haar afkomst uit Cabinda aanzien zal worden als een lid van de FLEC.

Ten derde oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeksters verklaringen over de periode waarin zij was ondergedoken kant noch wal raken omdat i) reeds werd uiteengezet dat zij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over wie haar zou hebben geholpen om Angola te verlaten; ii) zij niet aannemelijk maakt dat zij in Luanda werd gevonden nu nog de tijd genomen werd om een visum te regelen en het niet aannemelijk is dat ze op dezelfde plek bleef wonen nadat ze gevonden werd.

Ten vierde wijst de commissaris-generaal erop dat verzoekster geen vrees aanhaalde omwille van het misbruik door haar stiefvader tijdens haar jeugd.

Tenslotte gaat de commissaris-generaal nog in op de door verzoekster voorgelegde documenten, waarna geconcludeerd wordt dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en evenmin voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat er in haar hoofd een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag bestaat.

4.3.2. In zoverre verzoekster aanvoert dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar bijzondere procedurele noden omwille van haar medische problemen waardoor het eerste persoonlijk onderhoud onderbroken diende te worden en met het gegeven dat zij het slachtoffer werd van misbruik door haar stiefvader in Angola en de hieruit voortvloeiende psychologische problemen, kan zij niet worden bijgetreden gelet op wat volgt.

De Raad benadrukt in deze dat van verzoekster kan worden verwacht dat zij van bij de aanvang van de procedure haar volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over haar verzoek en het aan haar is om op precieze wijze de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen, zodat er in voorkomend geval passende steun kan worden voorzien voor zover de verzoekster hier nood aan heeft en voor zover haar bijzondere procedurele noden afdoende zijn aangetoond (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 55).

De Raad vervolgt dat wat verzoekster in haar jeugd heeft meegemaakt en haar psychologische toestand in se niet wordt betwist, doch in de bestreden beslissing er reeds op pertinente en correcte wijze werd geoordeeld dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond dat zij omwille van deze elementen bijzondere procedurele noden zou hebben. Er werden inderdaad medische problemen vastgesteld tijdens het eerste persoonlijk onderhoud. De protection officer stelde vast dat verzoekster pijn heeft, waarop verzoekster aangaf dat ze verder konden doen (CGVS verhoor 1, p. 7), doch later tijdens het interview werden er ernstige problemen vastgesteld (CGVS verhoor 1, p. 19), waarna er medische bijstand werd verleend, verzoekster overgebracht werd naar het ziekenhuis en het persoonlijk onderhoud werd stopgezet. Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster een medisch attest van 29 juni 2021 overmaakte waarin wordt aangegeven dat zij wegens medische redenen verhinderd is om zich bij het CGVS aan te bieden tot en met 31 augustus 2021. Dat de commissaris-generaal hiermee rekening heeft gehouden blijkt uit het feit dat verzoekster pas op 10 september 2021 voor een tweede maal werd verhoord. Uit voormeld attest van 29 juni 2021 blijkt geenszins dat verzoekster na de datum van 31 augustus 2021 niet zou kunnen worden gehoord omwille van haar medische toestand. Bij aanvang van het tweede persoonlijk onderhoud werd verzoekster gevraagd hoe het met haar gaat waarop zij antwoordde "*het gaat*" en werd haar meegedeeld dat ze het zeker moet laten weten als er iets is en als zij zich niet goed voelt (CGVS verhoor 2, p. 2-3). Verder ontwaart de Raad in de notities van het persoonlijk onderhoud geen enkele elementen op basis waarvan nog maar een vermoeden kan worden afgeleid dat verzoekster niet in staat was de haar gestelde vragen te beantwoorden. Evenmin blijkt dat haar raadsman, tevens aanwezig tijdens de volledige duur van het tweede persoonlijk onderhoud, zich bij aanvang heeft verzet tegen het plaatsvinden ervan. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeksters raadsman bij afloop van het tweede persoonlijk onderhoud geen enkele opmerkingen heeft geuit omtrent het verloop ervan (CGVS verhoor, 2, p. 24).

Verzoekster voegt bij haar aanvullende nota nog enkele medische attesten (stukken 6, 7, 8 en 9) en tracht tevergeefs aan te tonen dat de commissaris-generaal haar medische situatie niet correct heeft ingeschat, zowel naar procedurele noden als naar de gegrondheid van haar relaas. De Raad stelt immers vast dat het attest van 11 maart 2022 (stuk 6), opgesteld door een huisarts, vooreerst vermeldt dat verzoekster een negatief advies in haar asielprocedure heeft gekregen wat gepaard gaat met gevoelens van hopeloosheid. Er wordt daarnaast op summiere wijze gesteld dat verzoekster wordt opgevolgd in het kader van stress en angst omwille van de onzekere status van de asielprocedure en omwille van een PTSD na misbruik in haar kindertijd. Op basis van welk onderzoek de huisarts tot voormelde bevindingen is gekomen, wordt niet uiteengezet in het attest. Het attest van 30 augustus 2021 (stuk 7) heeft betrekking op de letsels naar aanleiding waarvan verzoekster in de loop van haar eerste persoonlijk onderhoud werd overgebracht naar het ziekenhuis en waaraan, zoals *supra* uiteengezet, op gepaste wijze gevolg werd gegeven nu het onderhoud werd stopgezet. In het attest van 25 maart 2022 (stuk 8) attesteert dr. A.D.G.A., dat verzoekster "*huidig in behandeling is op de dienst plastische heelkunde van het UZ Gent en een*

volgend nazicht volgt na 6 maand.” Tenslotte leest de Raad in het psychologisch verslag van 14 maart 2022 (stuk 9) dat verzoekster psychologische ondersteuning krijgt sedert november 2021 en er reeds 8 sessies plaatsvonden naar aanleiding van stress-gerelateerde klachten door haar onzeker verblijfsstatuut en onverwerkte zaken uit haar kindertijd. Er wordt gepreciseerd dat verzoekster veel stress heeft in haar dagelijks leven omdat ze geen vast verblijfsstatuut heeft en zij als kind fysiek mishandeld en emotioneel verwaarloosd werd, maar dat zij zich desalniettemin probeert te integreren en aan haar problematiek wil werken. Er wordt beschreven dat de gedachte om terug te keren naar haar thuisland, waar zij veroordeeld zal worden in een oneerlijk proces en in de gevangenis terecht zal komen op basis van oneigenlijke argumenten, haar tot wanhoop leiden. Wat betreft haar traumatische kindertijd zijn er volgens de psycholoog symptomen aanwezig van een posttraumatische stress stoornis, zoals herbelevingen, intrusieve gedachten, overmatige schrikreacties en een gevoel van onveiligheid en verhoogde prikkelbaarheid. Uit voormelde attesten kan echter niet blijken dat verzoeksters cognitieve vermogens zijn aangetast in die mate dat zij niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen en te voldoen aan haar verplichtingen in het kader van de procedure. De attesten kunnen dan ook bezwaarlijk volstaan om aan te tonen dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS daadwerkelijk niet of onvoldoende bij machte was om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in haar verzoek om internationale bescherming. Nergens in de attesten wordt immers *in concreto* en op gedegen wijze aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de problemen van verzoekster een deelname aan de procedure internationale bescherming en het persoonlijk onderhoud zouden verhinderen of bemoeilijken. Het betoog dat het vier uur durende persoonlijke onderhoud evident uitermate moeilijk en lastig was voor verzoekster omwille van haar psychologische problemen betreft een loutere bewering in haar hoofde. Zoals reeds *supra* uiteengezet hebben noch verzoekster, noch haar advocaat tijdens het tweede persoonlijk onderhoud enige opmerkingen gemaakt dat verzoeksters fysieke of mentale toestand haar zou verhinderen om te voldoen aan haar verplichtingen in het kader van de procedure. Hoewel van verzoekster redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij dit zou vermelden te meer nu zij hierom uitdrukkelijk werd gevraagd, blijken zulke problemen evenmin uit het verloop van het persoonlijk onderhoud. Verzoekster toont, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook niet aan dat zij niet in staat zou zijn geweest om aanspraak te kunnen maken op haar rechten of te voldoen aan haar verplichtingen in het kader van de procedure en dat de commissaris-generaal rekening diende te houden met bijzondere procedurele noden in haar hoofde.

De Raad benadrukt verder nog dat het psychologische verslag van 14 maart 2022 evenmin als de overige attesten zoals *supra* vermeld, geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde symptomen werden veroorzaakt. Immers, een psycholoog doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de psycholoog enkel maar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen symptomen. Een psycholoog of een psychiater is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Dat verzoekster verkeert in een stresssituatie omwille van haar onzekere verblijfsstatus heeft bovendien geen enkele invloed op de wijze waarop haar vluchtrelaas wordt beoordeeld. Waar de psycholoog nog melding maakt van haar psychologische problemen omwille van een trauma in haar jeugd, wijst de Raad erop dat de protection officer hierop zeer begripvol heeft gereageerd, verzoekster heeft aangeraden hierover met iemand te praten en ook expliciet gevraagd heeft of zij het ziet zitten om het verhoor verder te zetten, waarop zij bevestigend antwoordde (CGVS verhoor 2, p. 14). Bovendien stelde de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoekster de feiten waarmee zij werd geconfronteerd in haar kinderjaren en hoe verwerpelijk die ook zijn, niet de reden zijn waarom verzoekster haar herkomstland is ontvlucht en haar vermeende vrees voor vervolging hieraan aldus niet gelinkt zijn. De Raad treedt de volgende motieven van de commissaris-generaal dan ook bij gebrek aan dienstig verweer bij : *“Tot slot haalt u aan dat uw stiefvader u zou hebben misbruikt tijdens uw jeugd (zie notities CGVS 10/09/2021, p 13). U geeft aan dat u dit nooit heeft verteld aan uw moeder of dat u in Angola hulp zou hebben gezocht omwille van de situatie. U verklaart verder dat dit niet de reden was waarom u Angola heeft verlaten. U haalt dan ook geen vrees aan omwille van het ondergane misbruik (zie notities CGVS dd 10/09/2021, p 23).”* Verzoekster toont niet aan dat haar bepaalde procedurele noden zouden zijn onzeggd en evenmin dat haar medische situatie van die aard is dat ze een dermate impact heeft op de beoordeling van haar verklaringen afgelegd doorheen haar asielprocedure.

4.3.3. Verzoeksters kritiek, dat het taalgebruik van de notities van het tweede persoonlijk onderhoud versimpeld zou zijn omdat zij door de protection officer in de Franse taal werd gehoord daar de tolk Portugees niet aanwezig kon zijn op het verhoor en de notities vertaald werden naar het Nederlands, is geenszins dienstig en kan allerminst gelden als een verantwoording voor haar ongeloofwaardig bevonden verklaringen en haar pogingen om de asieliinstanties te misleiden. De Raad merkt nog op dat verzoekster

bovendien uitdrukkelijk gevraagd werd om het te laten weten indien ze zich oncomfortabel voelt omdat het gesprek in de Franse taal wordt gevoerd, dat het gesprek dan zou worden gestopt en het later zal worden verdergezet met een Portugese tolk. Daar zij verklaarde de protection officer goed te begrijpen kan zij bezwaarlijk *post factum* beweren dat de taal een impact zou hebben op de beoordeling van haar relaas (CGVS verhoor 2, p. 3). De Raad merkt nog op dat door de commissaris-generaal bovendien passend gevolg werd gegeven aan de twee opmerkingen die verzoekers raadsman had overgemaakt omtrent het persoonlijk onderhoud van 22 september 2021. Verzoekster toont op geen enkele wijze *in concreto* aan welke elementen zij niet volledig of niet correct zou hebben kunnen weergeven waardoor haar kritiek, die een loutere *post factum* verklaring betreft, geen enkele impact heeft op de beoordeling van haar asielrelaas.

4.3.4. Verzoeksters uitleg, dat zij onder druk van haar smokkelaar moest liegen over haar leeftijd en ware identiteit en dat zij op dat moment nog heel jong was, biedt geen enkele verantwoording voor de vaststelling dat verzoekster wel degelijk getracht heeft om verschillende asielinstanties te misleiden. Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden dat zij leugens vertelde over haar identiteit en haar leeftijd omwille van haar jonge leeftijd, nu zij geboren is in 1993 en op het moment dat zij zich aanbood bij de DVZ reeds een leeftijd had bereikt van 23 jaar. Waar zij nog stelt dat de smokkelaar haar had voorgelogen dat Portugal voor Angolezen heel onveilig was gezien de link tussen de landen, waardoor zij in Portugal geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, werd in de bestreden beslissing reeds op goede gronden geoordeeld dat verzoekster niet aantoonde dat Portugal personen van Angola negatief zou bejegenen in het kader van een verzoek om internationale bescherming en dat de Portugese autoriteiten haar niet zouden kunnen beschermen. Door dit opnieuw te herhalen in haar verzoekschrift, werpt verzoekster op voorgaande geen ander licht. Indien verzoekster, die beweert haar land ontvlucht te zijn vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan verwacht worden zich zo snel als mogelijk aan te bieden na aankomst in Europa en aldaar ook effectief om bescherming te zoeken. Dat zij dit naliet te doen en in de plaats daarvan wel in staat bleek om leugenachtige verklaringen af te leggen ten aanzien van de Portugese autoriteiten met betrekking tot het doel van haar reis, ondermijnt wel degelijk op ernstige wijze de gegrondheid van haar vermeende vrees. Daarnaast kan verzoekster bezwaarlijk voor wat betreft haar leugenachtige verklaringen de verantwoordelijkheid hiervoor bij derden leggen. Het spreekt voor zich dat verzoekster zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de verklaringen die zij aflegde zowel in Portugal als bij de Belgische asielinstanties. De Raad herhaalt dat van een verzoeker om internationale bescherming, die een dringende nood aan internationale bescherming stelt te hebben, immers mag worden verwacht dat hij wanneer hij in Europa om bescherming vraagt reeds van bij de aanvang alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure internationale bescherming. Dat verzoekster bij de DVZ een andere naam opgaf, verklaarde minderjarig te zijn en uitlegde dat zowel haar vader als haar moeder overleden zijn, terwijl zij na een confrontatie met de visumgegevens toegaf dat zij werkelijk maar liefst 7 jaar ouder is en zij tijdens haar persoonlijk onderhoud plots verklaarde dat haar moeder nog woonachtig is in Cabinda (CGVS verhoor 1, p. 5), vormt wel degelijk en op ernstige wijze een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen. Verzoekster is niet in staat om de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing, die overigens pertinent en draagkrachtig zijn, te weerleggen.

Bovendien stipt de commissaris-generaal ook op goede gronden aan dat verzoekster reeds vier maal een visumaanvraag heeft ingediend vanuit Angola bij de Portugese ambassade en dat haar drie eerste visumaanvragen geweigerd werden (AD CGVS, deel DVZ, mapje "26quater"). Dat verzoekster nog een visumaanvraag heeft ingediend op 17 november 2015 en zij verklaarde dat zij voor een visumaanvraag visum haar hand in een machine diende te stoppen (CGVS 2, p. 12), terwijl zij op datzelfde moment ondergedoken leefde (CGVS verhoor 1, p. 9), doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen omtrent de periode waarin zij ondergedoken leefde en aldus aan haar vermeende vrees. Verzoekster laat de pertinente motieven dienaangaande in de bestreden beslissing, die door de Raad worden overgenomen, onbesproken.

4.3.5. Waar zij middels haar verzoekschrift tracht aan te tonen dat zij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de personen die haar reis naar België hebben geregeld, kan de Raad haar geen gelijk geven. Haar uitleg, dat zij verwees naar haar oom en dan naar haar tante omdat zij een koppel vormen en zij vervolgens melding maakte van een 'organisatie' omdat zij behoren tot de FLEC, raakt kant noch wal, nu zij bij de DVZ uitdrukkelijk verklaard heeft dat haar reis betaald werd door medewerkers van

een mensenrechtenorganisatie (AD CGVS, deel DVZ, verklaring DVZ, vraag 36 d.d. 04/08/2016). Haar *post factum* uitleg strookt aldus allerm minst met de inhoud van haar verklaringen afgelegd ten aanzien van de asielinstanties en is niet van die aard om afbreuk te doen aan de motieven zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

4.3.6. In zoverre verzoekster benadrukt dat zij wel degelijk lid is van de organisatie ADCDH en wijst op de verklaring van de voorzitter van de organisatie, haar originele lidkaart en haar enorme kennis van de organisatie, kan de Raad haar evenmin bijtreden. Immers, indien verzoekster werkelijk maanden diende onder te duiken bij mensen die zij niet kende (CGVS verhoor 1, p. 9) (en vervolgens haar land diende te ontvluchten) omwille van een vrees ontstaan door haar activiteiten van een organisatie die opkomt voor de mensenrechten, is het zeer opmerkelijk dat zij zich niet eerst zou gewend hebben tot de voorzitter van die organisatie, te meer nu haar verklaring, waarom zij haar vrees nooit kenbaar heeft gemaakt ten aanzien van de voorzitter, dermate ontwijkend is, waar zij stelt: *“daarom, ik heb zin om het te vergeten en over te gaan naar iets anders”*. Bovendien stroken haar verklaringen, dat zij via hulp van haar moeder kon onderduiken bij onbekende mensen, eerst in Cabinda en vervolgens in Luanda geenszins met de inhoud van de verklaring opgesteld door de voorzitter van ADCDH (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, “Déclaration” d.d. 28/04/2016), nu de Raad hierin leest dat de organisatie zelf verzoekster had opgeroepen om bescherming te zoeken in een land waar haar fundamentele rechten zullen worden gerespecteerd. Waar zij stelt dat zij pas sedert een jaar terug contact heeft met de voorzitter en daarom niet eerder om zijn hulp had gevraagd, zoals benadrukt in haar verzoekschrift, strookt dit enerzijds niet met de datum waarop de voorzitter de verklaring heeft ondertekend en anderzijds niet met de opmerking die haar raadsman nog overmaakte na afloop van het tweede onderhoud, waarin dan weer gesteld wordt dat verzoekster inderdaad in contact stond met de voorzitter van de organisatie, maar dat zij met hem nooit gesproken heeft over de mars omdat hij hiervan op de hoogte was via familie en andere mensen en ze probeerde verder te gaan met haar leven. Daarnaast is het zeer eigenaardig dat in diezelfde verklaring van 28/04/2016 een zeer specifieke omschrijving wordt gegeven van de taken die verzoekster had binnen de ADCDH. De Raad leest hierin immers dat verzoekster verantwoordelijk was voor de logistiek van de manifestatie van 14 maart 2015 en dat zij folders bijhield, terwijl verzoekster op geen enkel moment tijdens de persoonlijke onderhouds op het CGVS in staat bleek om coherente en doorleefde verklaringen af te leggen omtrent haar specifieke taken bij ADCDH. Indien verzoekster inderdaad een activiste was en actief opkwam voor de mensenrechten in haar hoedanigheid van lid van de ADCDH, is het zeer eigenaardig dat zij niet meer uitleg kon geven of preciezer kon zijn omtrent haar specifieke rol en taken. Zo verklaarde zij in het eerste persoonlijk onderhoud slechts op zeer algemene en vage wijze, gevraagd naar wat zij dan precies deed *“we deden marsen, manifestaties”* (CGVS verhoor 1, p. 16). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, antwoordde ze zelfs op de vraag wat haar functie was dat ze geen functie had (CGVS verhoor 2, p. 15). Gevraagd wat zij precies diende te doen, legde zij uit wat volgt: *“Ik stapte als er een mars was en we deelden eten uit en materiaal voor scholen en voor de kinderen om naar school te gaan; Ik was er ook bij om die dingen uit te delen”* (CGVS verhoor 2, p. 15). Toen zij verderop opnieuw gevraagd werd naar wat zij concreet diende te doen antwoordde zij *“We waren er, we hadden vergaderingen, we doneerden,...dat was het. Als er een probleem was, dan gingen we marcheren. Ze denonceren, alle soorten onrecht, schending van de mensenrechten”* (CGVS verhoor 2, p. 20). Dat verzoekster niet in staat is om op duidelijke wijze een zicht te bieden op haar functie, terwijl zij hier meermaals om werd gevraagd, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar vrees nu die gelinkt is met haar vermeende activiteiten binnen de ADCDH. De documenten die verzoekster voorlegt ter staving van haar lidmaatschap onderbouwen evenmin haar verklaringen nu zij stelde politiek actief te zijn binnen ADCDH sedert einde 2014, begin 2015 (CGVS 1, p. 13), terwijl de voorzitter van de vereniging op 14 maart 2022 een verklaring ondertekende, stellende dat verzoekster sedert 14 september 2014 houder is van een lidmaatschapskaart nr. 106 (aanvullende nota, stuk 10), terwijl dan weer uit de lidkaart zelf blijkt dat die werd afgegeven op 10/03/2016 (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1). Haar gebrekkige verklaringen omtrent haar specifieke activiteiten, het gegeven dat de inhoud van de neergelegde stukken niet stroken met de door haar afgelegde verklaringen en onderling niet overeenstemmen, doen ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar vermeende vrees omwille van haar lidmaatschap en activiteiten binnen de ADCDH. De summiere *post factum* uitleg in het verzoekschrift, dat het uitdelen van folders perfect kadert in het aanzetten van protesten, kan aan voorgaande geen afbreuk doen. Dat verzoekster vervolgd werd omdat zij de kleindochter is van de heer M.P., één van de hoog geplaatsten bij de FLEC, zoals weergegeven in de verklaring van de voorzitter van de ADCDH, rijmt allerm minst met de door verzoekster geuite vrees voor de Belgische asielinstanties, nu zij op geen enkel moment gewag maakte te vrezen vervolgd te worden omdat zij ervan beschuldigd zou zijn de FLEC te steunen omwille van haar verwantschap met haar grootvader als lid van de FLEC. Uit haar verklaringen blijkt enkel dat zij stelde dat mensen die slecht spreken over de regering, aanzien worden als rebellen en als mensen van de FLEC (CGVS verhoor 1, p. 19). Dat verzoekster zou vervolgd worden omwille van haar verwantschap

met haar grootvader die dan weer op zijn beurt commandant zou zijn bij de FLEC wordt nog finaal onderuit gehaald door verzoeksters uiterst gebrekkige kennis over haar grootvader. Indien zij effectief zou vrezen om vervolgd te worden wegens haar verwantschap, is het opmerkelijk dat zij verklaarde dat ze hem zelfs niet kent (CGVS verhoor 2, p. 8) dat ze zelfs niet weet of hij de president is van de FLEC (CGVS verhoor 2, p. 19) en evenmin weet of hij haar ook effectief geholpen heeft om onder te duiken (CGVS verhoor 2, p. 8). Tenslotte stelt de Raad nog vast dat de verwantschap met de commandant van de FLEC geenszins wordt aangetoond nu verzoekster niet verder komt dan een verklaring voor te leggen op naam van haar moeder, die op geen enkele wijze op haar waarachtigheid kan worden gecontroleerd en waarvan de bewijswaarde aldus zeer gering dan wel onbestaande is. Waar zij haar lidmaatschap nog tracht te staven aan de hand van een geldtransfer kan dit evenmin overtuigen, nu dit geen enkele impact heeft op de inhoud van de door verzoekster afgelegde verklaringen, haar precieze rol en taken binnen de ADCDH, de inhoud van de door haar voorgelegde stukken en van haar betoog in het verzoekschrift.

Met betrekking tot de aanhoudingen naar aanleiding van de protestmars van 14 maart 2015 verklaarde verzoekster dat er, voor de mars kon plaatsvinden, 28 personen gearresteerd werden en dat zij zelf erin geslaagd is te vluchten (CGVS verhoor 2, p. 6). De Raad treedt de commissaris-generaal bij, stellende dat uit de algemene informatie die gevoegd werd aan het administratief dossier, niet blijkt dat er massa-arrestaties zouden hebben plaatsgevonden op 14 maart 2015 in Cabinda. Waar verzoekster in haar verzoekschrift uiteenzet dat er op andere momenten jonge activisten werden gearresteerd door de Angolese overheid, wat inderdaad blijkt uit de COI Focus, Angola, jongerenbewegingen van 7 december 2021, merkt de Raad op dat dit alleszins niet betekent dat er naar aanleiding van een geplande betoging op 14 maart 2015 een massa-arrestatie heeft plaatsgevonden. Met haar kritiek is verzoekster aldus niet in staat de objectieve bevindingen van de commissaris-generaal te doen ombuigen en de geloofwaardigheid van haar verklaringen te doen herstellen.

Gelet op de ongeloofwaardig bevonden verklaringen omtrent haar activiteiten en lidmaatschap binnen de ADCDH en gezien het incident dat door verzoekster wordt beschreven evenmin steun vindt in objectieve landeninformatie, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar geoordeeld wordt dat verzoekster haar vluchtrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Gelet op voorgaande uiteenzetting meent de Raad dat verzoekster zich niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar asielrelaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Waar zij meent te vallen onder de toepassing van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet omdat haar nonkel commandant is van FLEC, verwijst de Raad naar datgene wat *supra* werd uiteengezet waaruit blijkt dat haar vluchtrelaas alsook haar verwantschap met de vermeende commandant van de FLEC en de vrees die zij hiervoor zou hebben op geen enkele wijze geloofwaardig werd bevonden. Voor wat betreft de feiten die verzoekster heeft meegemaakt tijdens haar kinderjaren met de partner van haar moeder (volgens verzoeksters genaamd beau-père) en hoe verwerpelijk die ook zijn, dient opgemerkt dat verzoekster een volwassen vrouw is van 29 jaar en die mede gelet op haar misleidende verklaringen voor de asielinstanties getuigt van zelfredzaamheid, waardoor het aannemelijk is dat zij zich elders kan vestigen dan bij de vriend van haar moeder.

4.4.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat uit niets blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is.

4.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

4.6. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

4.7. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO